

นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบ หากลูกจ้างทำละเมิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๙๙๗/๒๕๕๘

คำฟ้องโจทก์บรรยายแล้วว่า จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นลูกจ้างและขับรถไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ ได้ขับรถโดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์บรรทุกที่ลูกจ้างโจทก์ขับได้รับความเสียหายขอให้จำเลยทั้งสองชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ ซึ่งเพียงพอให้จำเลยทั้งสองเข้าใจข้อหาและต่อสู้คดีได้ ส่วนที่ไม่ได้ระบุว่าลูกจ้างโจทก์เป็นใคร มิใช่ข้อสาระสำคัญและเป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

จำเลยที่ ๒ เป็นลูกจ้างจำเลยที่ ๑ วันเกิดเหตุขับรถชนรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ พารองประธานกรรมการบริษัทจำเลยที่ ๑ ไปด้วย แสดงว่าจำเลยที่ ๒ ขับรถไปตามคำสั่งของผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๑ ถือว่าทำตามคำสั่งของจำเลยที่ ๑ แม้จะเป็นวันหยุดมิใช่วันทำงานปกติของจำเลยที่ ๒ ก็เป็นการกระทำในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ จะอ้างว่าเกิดเหตุนอกเวลาทำการงานของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบได้ไม่

โจทก์นำรถยนต์บรรทุกไปซ่อมแซมไม่สามารถใช้งานได้เป็นเวลา ๑๗๓ วัน โจทก์มีสิทธิได้รับค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์จากการใช้รถในระหว่างซ่อมแซม และค่าเสียหายจากการขาดรายได้ที่ส่งหนังสือพิมพ์ซึ่งบรรทุกอยู่ในรถขณะเกิดเหตุไปจำหน่ายไม่ทัน และหนังสือพิมพ์ถูกส่งคืน

ตามกรมธรรม์ระบุว่า จำเลยร่วมจะใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของผู้เอาประกันภัยซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย เพื่อความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลภายนอก เนื่องจากอุบัติเหตุอันเกิดจากการใช้รถยนต์ในระหว่างระยะเวลาประกันภัย ดังนั้น ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถและค่าเสียหายที่ขาดรายได้จากหนังสือพิมพ์ของโจทก์ที่ส่งล่าช้า จำหน่ายไม่ได้ ย่อมเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินของโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอก อันเกิดจากการกระทำละเมิดโดยตรงที่จำเลยที่ ๑ ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ จำเลยร่วมจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยทั้งสองต่อโจทก์ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๔๑/๒๕๕๘

บันทึกรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีมีข้อความว่า "วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๙ ได้มี ป. ผู้ขับขีรถยนต์เก๋ง และ ว. ผู้ขับขีรถยนต์กระบะ มาพบเพื่อเจรจาค่าเสียหาย ที่ตกลงกันได้ คือ ป. ได้เรียกร้องให้ ว. ซ่อมรถที่ได้รับความเสียหายให้อยู่ในสภาพเดิม และ ว. ยอมตกลงตามข้อเสนอทุกประการ" เอกสารดังกล่าวไม่มีข้อความระบุถึงค่าเสียหายที่โจทก์ที่ ๒ ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย รวมทั้งมิได้ระบุถึงค่าเสียหายอื่นๆ ที่โจทก์ทั้งสองพึงได้รับชดใช้จากการกระทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ นอกจากนี้ยังไม่ปรากฏข้อความให้เห็นด้วยว่าคู่กรณีตกลงระงับข้อพิพาทที่มีอยู่หรือจะมีขึ้นโดยยอมสละข้อเรียกร้องอื่นทั้งสิ้น หรือข้อความว่าโจทก์ทั้งสองไม่ประสงค์จะฟ้องร้องจำเลยทั้งสองทั้งทางแพ่งและทางอาญาต่อไป บันทึกรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีดังกล่าวจึงมิใช่สัญญาประนีประนอมยอมความ มูลหนี้ละเมิดระหว่างโจทก์ที่ ๒ และ

จำเลยที่ ๑ จึงยังไม่ระงับ จำเลยที่ ๒ ในฐานะนายจ้างของจำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสอง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๘๔๐/๒๕๔๘

เมื่อจำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ ๑ ได้ทำบันทึกข้อตกลงกับตัวแทนของโจทก์ต่อหน้าพนักงานสอบสวนตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีว่า จำเลยที่ ๑ ยินยอมตกลงชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ โดยจำเลยที่ ๑ จะนำรถยนต์ของโจทก์ไปทำการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพเดิม อันเป็นการปฏิบัติภาระหนี้หนึ่งของจำเลยที่ ๑ ลูกหนี้ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องเสนอชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นจำนวนเงินที่แน่นอน ข้อเสนอของจำเลยที่ ๑ ในการซ่อมแซมรถยนต์ของโจทก์ เมื่อตัวแทนของโจทก์ได้ตกลงยินยอมตามนั้น ย่อมถือว่าโจทก์ยอมรับค่าเสียหายในมูลละเมิดที่เกิดขึ้นแล้ว บันทึกข้อตกลงตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ ผลแห่งสัญญาประนีประนอมยอมความนี้ทำให้สิทธิของโจทก์ที่จะเรียกร้องให้จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกจ้างชดเชยค่าสินไหมทดแทนอย่างไร ๆ ในมูลละเมิดที่จำเลยที่ ๑ กระทำขึ้นเป็นอันระงับไปตาม ป.พ.พ. มาตรา ๘๕๒ และความรับผิดชอบของจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นนายจ้างก็ย่อมระงับสิ้นไปด้วย เพราะไม่มีมูลหนี้ในมูลละเมิดระหว่างโจทก์กับลูกจ้างในอันที่นายจ้างจะต้องรับผิดชอบไปอีก

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๙๓/๒๕๔๘

จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ ขับรถยนต์ในทางการที่จ้างด้วยความประมาทเลินเล่อชนกับรถแท็กซี่ของโจทก์ที่ ๑ ซึ่งโจทก์ที่ ๒ เป็นผู้ขับ ได้รับความเสียหายและโจทก์ที่ ๒ ได้รับความเจ็บ แม้คดีของโจทก์ที่ ๒ จะต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริง แต่เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ ประมาทเลินเล่อฝ่ายเดียว จึงทำให้คำวินิจฉัยในส่วนที่ว่าโจทก์ที่ ๒ ประมาทเลินเล่อด้วยตามคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาขัดกัน ต้องบังคับตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๖ วรรคหนึ่ง โดยถือตามคำพิพากษาศาลฎีกาว่า จำเลยที่ ๑ ประมาทเลินเล่ออย่างเดียว จำเลยทั้งสองจึงต้องชดเชยค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ ๒ ด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๔๗๒/๒๕๔๗

จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ขับรถยนต์โดยสารนำนักท่องเที่ยวไปเที่ยวและพาเข้าพักที่รีสอร์ท จึงมีหน้าที่ดูแลรักษารถยนต์โดยสารดังกล่าวในระหว่างที่พักอยู่ที่รีสอร์ทให้ปลอดภัยด้วย อันเป็นหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ การที่จำเลยที่ ๑ เมาสู่ราไม่เฝ้ารถยนต์โดยสารเอง แต่กลับให้ ก. พนักงานประจำรถนอนเฝ้ารถยนต์โดยสารแทน ทั้งที่ได้ยิน ก. พูดว่าจะออกไปเที่ยวข้างนอก และยังได้เสียบกุญแจรถไว้ที่สวิทซ์ติดเครื่องยนต์ มิได้นำไปเก็บรักษาไว้ให้ปลอดภัย จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้ ก. ถู้ออกาสลักลอบขับรถยนต์โดยสารดังกล่าวไปเที่ยวข้างนอกและทำละเมิดต่อโจทก์ การที่ ก. ขับรถยนต์โดยสารดังกล่าวโดย

ประมาทเลินเล่อพลิกคว่าเจียวชนราวเหล็กกันอันตรายพร้อมเสาของโจทก์เสียหาย ถือได้ว่า จำเลยที่ ๑ มีส่วนร่วมกับ ก. ทำละเมิดต่อโจทก์ด้วย ความเสียหายดังกล่าวจึงเป็นผลโดยตรงจากการที่จำเลยที่ ๑ ประมาทเลินเล่อไม่ควบคุมดูแลรักษารถยนต์โดยสารอันเดินด้วยกำลังเครื่องจักรกลให้ปลอดภัยตามหน้าที่ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในฐานะผู้ร่วมทำละเมิดด้วย ส่วนจำเลยที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในฐานะนายจ้าง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๐๙/๒๕๔๕

จำเลยที่ ๑ มิได้กระทำละเมิดตามที่โจทก์ฟ้อง แต่ ค. ลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ อีกคนหนึ่งเป็นผู้กระทำละเมิดในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ และเมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ให้ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในฐานะนายจ้างของจำเลยที่ ๑ โดยมีได้ฟ้องให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของ ค. ดังนี้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เสียแล้ว ก็ไม่มีหน้าที่จะให้จำเลยที่ ๒ ในฐานะนายจ้างของจำเลยที่ ๑ ร่วมรับผิดชอบต่อโจทก์ได้อีกต่อไป การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบต่อโจทก์ในผลแห่งละเมิดของ ค. จึงเป็นการพิพากษานอกฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๗๕๐/๒๕๔๕

คดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา แม้ว่าในการพิพากษาคดีส่วนแพ่งศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๖ ก็ตาม แต่เมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ได้เป็นคู่ความในคดีอาญาดังกล่าว ดังนั้น ข้อเท็จจริงในคำพิพากษาของศาลคดีส่วนอาญาที่ฟังว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถบรรทุกโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัส มีผลผูกพันเฉพาะจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่ความในคดีนั้น ไม่ผูกพันจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งไม่ได้เป็นคู่ความในคดีอาญาดังกล่าวด้วย จึงเป็นกรณีที่ต้องฟังข้อเท็จจริงกันใหม่

การที่จำเลยที่ ๑ ลูกจ้างของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ขับรถบรรทุกคันเกิดเหตุไปบรรทุกผักและผลไม้ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ได้แวะรับประทานอาหารและดื่มสุราจนถูกทำร้ายร่างกาย ด้วยความโกรธแค้นเพราะเหตุส่วนตัวที่ถูกทำร้ายดังกล่าว จำเลยที่ ๑ จึงขับรถบรรทุกพุ่งชนโจทก์ที่ ๕ และผู้ตายกับพวกที่ทำร้ายตนจนเป็นเหตุให้มีคนตายและบาดเจ็บเช่นนี้ เป็นเหตุส่วนตัวที่เกิดขึ้นต่างหากไม่เกี่ยวข้องกับการในทางการที่จ้างหรือรอบแห่งการจ้างของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ นายจ้างที่มอบหมายให้จำเลยที่ ๑ ลูกจ้างไปกระทำ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในผลแห่งละเมิดที่จำเลยที่ ๑ ก่อให้เกิดขึ้นต่อโจทก์ทั้งห้า ส่วนจำเลยที่ ๔ ผู้รับประกันภัยรถบรรทุกคันเกิดเหตุไว้จากจำเลยที่ ๓ ตามข้อตกลงในกรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งจำเลยที่ ๔ ตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของจำเลยที่ ๓ ผู้เอาประกันภัย เพื่อความวินาศภัยอันเกิดแก่บุคคลอีกคนหนึ่งและซึ่งจำเลยที่ ๓ ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบตาม ป.พ.พ.มาตรา ๘๘๗ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยที่ ๓ ผู้เอาประกันภัยไม่ต้อง

รับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของจำเลยที่ ๑ ที่กระทำต่อโจทก์ทั้งห้า จำเลยที่ ๔ ผู้รับประกันภัย
ค่าจูน จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ทั้งห้าด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๓๗๓/๒๕๔๕

นายจ้างจะเรียกให้ลูกจ้างชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่ลูกจ้างก่อให้เกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอก
ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างได้ นายจ้างจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่
บุคคลภายนอกไปแล้ว จึงจะมีสิทธิฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวคืนจากลูกจ้างได้ตาม
ป.พ.พ.มาตรา ๔๒๖ นายบุญธรรมผู้ตายเป็นลูกจ้างโจทก์ซึ่งบรรดาส่งสินค้าโดยประมาท ทำให้
ทรัพย์สินบุคคลภายนอกเสียหาย ศาลพิพากษาให้โจทก์และผู้ตายชดใช้ค่าเสียหาย เมื่อโจทก์ยัง
ไม่ได้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาให้แก่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาซึ่งเป็นผู้เสียหาย โจทก์จึงยังไม่มี
อำนาจฟ้องให้จำเลยทั้งสามในฐานะทายาทของผู้ตายชดใช้หนี้ดังกล่าวให้แก่โจทก์

คำพิพากษากฎีกาที่ ๖๓๘๘/๒๕๔๔

เช็คพิพาททั้งสองฉบับเป็นเช็คที่บริษัท ด. สั่งจ่ายชำระหนี้ค่าสินค้าให้แก่โจทก์เป็นเช็ค
ขีดคร่อมทั่วไป ระบุชื่อโจทก์เป็นผู้รับเงิน ฉบับที่สองเป็นเช็คขีดคร่อมเฉพาะ (A/C PAYEE
ONLY) ระบุชื่อโจทก์เป็นผู้รับเงินเช่นกัน โจทก์มอบหมายให้ ร.พนักงานของโจทก์เป็นผู้ไปรับ
เช็คพิพาททั้งสองฉบับมาจากบริษัท ด. เมื่อ ร.ได้รับเช็คพิพาทมาแล้ว ร.กับพวกได้ร่วมกัน
ทุจริตปลอมเช็คพิพาททั้งสองฉบับดังกล่าว โดยการขีดฆ่าชื่อโจทก์ในช่องผู้รับเงิน แล้วปลอม
ลายมือชื่อผู้มีอำนาจสั่งจ่ายของบริษัท ด. กำกับบริเวณที่มีการขีดฆ่าชื่อโจทก์โดยไม่มีตรา
ประทับของบริษัท ด.แล้วกับพวกได้นำเช็คพิพาททั้งสองฉบับที่ปลอมดังกล่าวเข้าฝากในบัญชี
ของพวก ร.เพื่อเรียกเก็บเงินตามเช็ค ธนาคารจำเลยที่ ๑ ได้จ่ายเงินเข้าบัญชีของพวก ร.ไป อัน
เป็นเหตุให้ ร.กับพวกได้รับเงินดังกล่าวไปทั้ง ๆ ที่เงื่อนไขการลงลายมือชื่อสั่งจ่ายเงินในเช็คใน
คำขอเปิดบัญชีกระแสรายวันของบริษัท ด.และในการ์ดตัวอย่างลายมือชื่อบัญชีกระแสรายวัน
ของบริษัท ด. มีว่า จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อสั่งจ่ายของบริษัท ด.ตามที่ระบุไว้
พร้อมทั้งประทับตราสำคัญของบริษัท เมื่อมีการนำเช็คพิพาททั้งสองฉบับมาเรียกเก็บเงินจาก
จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ พนักงานของจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีหน้าที่ร่วมกัน
ตรวจสอบความถูกต้องของเช็คที่นำไปเรียกเก็บเงินจากจำเลยที่ ๑ จึงควรใช้ความระมัดระวัง
ตรวจสอบให้ดีกว่าเหตุใดการลงลายมือชื่อของผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อสั่งจ่ายเช็คของบริษัท ด.
ตรงที่มีการแก้ไขข้อความในช่องผู้รับเงิน จึงไม่มีการประทับตราสำคัญของบริษัทกำกับการ
แก้ไข และทำการสอบถามผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อสั่งจ่ายถึงเหตุที่ไม่มีการประทับตราสำคัญของ
บริษัทกำกับการแก้ไขก่อน เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ประกอบธุรกิจธนาคาร การจ่ายเงินตามเช็คที่มี
ผู้มาขอเบิกเงินเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งของจำเลยที่ ๑ ซึ่งต้องปฏิบัติอยู่เป็นประจำ จำเลยที่ ๑ โดย
จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ย่อมต้องมีความระมัดระวังในการตรวจสอบลายมือชื่อของผู้มีอำนาจลง
ลายมือชื่อสั่งจ่ายเช็คตลอดจนการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเช็คมากกว่าวิญญูชนทั่ว ๆ ไป

แม้เช็คดังกล่าวจะเป็นเช็คผู้ถือก็ตาม เมื่อจำเลยทั้งห้าไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตรวจสอบการแก้ไขข้อความในช่องผู้รับเงินซึ่งไม่มีตราประทับของบริษัท ด. ดังกล่าว เป็นเหตุให้ ร.กับพวกนำเช็คพิพาททั้งสองฉบับที่ปลอมนั้นเข้าฝากในบัญชีของพวกเขา ร.ซึ่งไม่ใช่บัญชีของผู้มีสิทธิรับเงินตามกฎหมายเพื่อเรียกเก็บเงิน และจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ได้จ่ายเงินเข้าบัญชีของพวกเขา ร.ไปเป็นเหตุให้ ร.กับพวกได้รับเงินไปจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายอันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์จำเลยทั้งห้าจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อโจทก์

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๑๐๒/๒๕๔๔

ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๕ เป็นบทบัญญัติถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของนายจ้างที่ต้องร่วมกับลูกจ้างรับผิดชอบต่อความเสียหายที่บุคคลภายนอกได้รับจากการกระทำละเมิดของลูกจ้างเท่านั้น แต่ในระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างสิทธิของนายจ้างและหน้าที่ของลูกจ้างจะพึงมีต่อกันเพียงใด ต้องเป็นไปตามมาตรา ๔๒๖ ลูกจ้างขับรถของนายจ้างโดยประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของบุคคลภายนอกเสียหาย แต่โจทก์ผู้เป็นนายจ้างยังไม่สามารถตกลงจำนวนค่าเสียหายและยังไม่ได้ชำระค่าเสียหายให้แก่บุคคลภายนอก โจทก์จึงไม่มีสิทธิไล่เบี้ยเงินจำนวนดังกล่าวจากผู้เป็นลูกจ้างที่กระทำละเมิดตามบทกฎหมายดังกล่าว โจทก์ยังไม่ถูกโต้แย้งสิทธิหรือหน้าที่ในทางแพ่ง จึงไม่มีสิทธิฟ้องให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ในฐานะทายาทและจำเลยที่ ๖ ในฐานะผู้ค้ำประกันของลูกจ้างชำระค่าเสียหายส่วนนี้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๕๕ ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๖๕๓/๒๕๔๓

ข. เจ้าของรถนำรถบรรทุกมาร่วมกิจการขนส่งกับจำเลยที่ ๑ ผู้ประกอบการขนส่ง โดยพันทวนหนังสือชื่อของจำเลยที่ ๑ ไว้ข้างรถบรรทุก ขณะเกิดเหตุมีจำเลยที่ ๒ ซึ่ง ข. จัดหาเป็นผู้ขับรถบรรทุกดังกล่าว เพื่อบริการขนส่งสินค้าแก่ลูกค้าหรือจะไปในที่แห่งใด ย่อมอยู่ในความดูแลของจำเลยที่ ๑ เท่านั้น ซึ่ง ข. ไม่อาจเข้าไปเกี่ยวข้องได้ ทั้งจำเลยที่ ๑ สามารถเปลี่ยนตัวจำเลยที่ ๒ ไม่ให้ขับรถบรรทุกต่อไปได้หากเห็นว่าไม่สมควรที่จะให้ทำหน้าที่ต่อไป จำเลยที่ ๑ จึงมีอำนาจสั่งการบังคับบัญชาจำเลยที่ ๒ และมีอำนาจหักเอาเงินผลประโยชน์ส่วนแบ่งของ ข. มาจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๒ ได้อีกด้วย นอกจากนี้ จำเลยที่ ๑ ยังมีผลประโยชน์ร่วมกับ ข. โดยได้รับส่วนแบ่งจากการให้บริการขนส่งสินค้าให้แก่ลูกค้าเป็นราย ๆ กรณีถือได้ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นนายจ้างของจำเลยที่ ๒ จึงต้องร่วมรับผิดชอบในการที่จำเลยที่ ๒ ได้กระทำละเมิดด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๓๕๑/๒๕๔๓

รถยนต์บรรทุกสิบล้อคันเกิดเหตุมีชื่อจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์และผู้ประกอบการขนส่ง แม้จำเลยที่ ๓ จะให้จำเลยที่ ๒ เช่าซื้อรถยนต์บรรทุกสิบล้อดังกล่าวไป แต่จำเลยที่ ๓ ก็เป็นผู้เสียหายในการใช้รถยนต์ประกอบการขนส่งประเภทส่วนบุคคลตลอดมาทุกปีและยินยอม

ให้จำเลยที่ ๒ นำรถยนต์บรรทุกสิบล้อไปประกอบการขนส่งในนามของจำเลยที่ ๓ พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีผลประโยชน์ร่วมกันในการประกอบการขนส่ง โดยมีจำเลยที่ ๑ เป็นลูกจ้างขับรถบรรทุกสิบล้อของจำเลยที่ ๓ เมื่อจำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดในทางการที่จ้างและในการประกอบการขนส่งอันเป็นธุรกิจที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีผลประโยชน์ร่วมกัน จำเลยที่ ๓ จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ด้วย

ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่รถยนต์กระบะของโจทก์ที่ ๑ อยู่ในสภาพพังยับเยิน แม้จะทำการซ่อมแซมอย่างดีแล้วก็ไม่สามารถทำให้คืนดีเหมือนเดิมได้ ทำให้รถยนต์เสื่อมราคาไปจากการใช้ตามปกติ ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ กำหนดค่าเสื่อมราคารถยนต์ให้แก่โจทก์ที่ ๑ อีกจึงหาใช่เป็นการกำหนดค่าเสียหายซ้ำซ้อนกับค่าซ่อมและเปลี่ยนอะไหล่ไม่

ความเสียหายจากการกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ผู้ถูกรกระทำละเมิดได้รับอันตรายสาหัส และต้องทุพพลภาพเป็นอัมพาตครึ่งท่อนล่างไปตลอดชีวิต นอกจากผู้ถูกรกระทำละเมิดจะได้รับชดเชยค่าเสียหายความสามารถประกอบการงานตามที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่งแล้ว ยังมีสิทธิเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหาย ที่ต้องได้รับความทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจจากการทุพพลภาพไปตลอดชีวิต ซึ่งเป็นความเสียหายอันมิใช่ตัวเงินดังที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง อีกด้วย และค่าเสียหายซึ่งเป็นค่าเสื่อมสุขภาพอนามัยส่วนนี้กับค่าเสียหายความสามารถประกอบการงาน เป็นค่าเสียหายคนละอย่างแตกต่างกันและไม่ซ้ำซ้อนกัน

คำพิพากษฎีกาที่ ๕๐๕๒/๒๕๔๒

จำเลยที่ ๒ ทำสัญญาจ้างรักษาความปลอดภัยให้แก่ทรัพย์สินของ อ. จำเลยที่ ๑ เป็นลูกจ้างจำเลยที่ ๒ ทำหน้าที่เป็นยามรักษาความปลอดภัยวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ เข้าเวรทำหน้าที่ยามรักษาความปลอดภัยประจำร้านของ อ. จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ดูแลป้องกันรักษาทรัพย์สินของ อ.ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นอาคาร พาหนะ และทรัพย์สินใด ตลอดจนตรวจตราป้องกันการทำให้ทรัพย์สินของ อ.เสียหาย ดังที่ระบุไว้ในสัญญาจ้างระหว่างจำเลยที่ ๒ กับ อ.การที่จำเลยที่ ๑ ขับรถตู้ของ อ.ไปหาเพื่อนโดยไม่ได้รับอนุญาตในขณะที่จำเลยที่ ๑ เข้าเวรทำหน้าที่ยามรักษาความปลอดภัยประจำร้านของ อ.ถือว่าการกระทำในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ เมื่อจำเลยที่ ๑ ขับรถตู้ด้วยความประมาทเลินเล่อชนท้ายรถยนต์อื่นเป็นเหตุให้รถตู้ของ อ.คันดังกล่าวได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๒ จึงต้องร่วมรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายแก่ อ.

คำพิพากษฎีกาที่ ๔๒๒๓/๒๕๔๒

จำเลยที่ ๒ และบริษัท ข. เป็นบริษัทในเครือเดียวกัน มีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจการค้าหาประโยชน์จากการใช้สถานที่ศูนย์การค้าแอร์พอร์ต พลาซ่า ร่วมกัน การที่บริษัท ข. ทำสัญญาว่าจ้างจำเลยที่ ๑ ให้ส่งพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ มาดูแลรักษาความปลอดภัยที่ศูนย์การค้าดังกล่าว จึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ในการใช้พื้นที่ศูนย์การค้า

ของบริษัท ๕. และจำเลยที่ ๒ ทั้งขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ยังทำหน้าที่ส่งพนักงานรักษาความปลอดภัยไปดูแลรักษาความปลอดภัยที่ศูนย์การค้าแอร์พอร์ตพลาซ่าที่เกิดเหตุ พุทธิการณ์ของบริษัท ๕. กับจำเลยที่ ๒ ที่ประกอบกิจการค้าร่วมกัน โดยมีชื่อจำเลยที่ ๒ และชื่อศูนย์การค้าดังกล่าวติดอยู่ในอาคารเดียวกัน และมีพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ คอยดูแลรักษาความปลอดภัยในศูนย์การค้านั้น ย่อมเป็นที่แสดงให้เห็นให้ผู้ใช้บริการเข้าใจว่าจำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของหรือได้ร่วมกับเจ้าของศูนย์การค้าดังกล่าวมอบหมายให้จำเลยที่ ๑ รวมทั้งพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ เป็นตัวแทนดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่ลูกค้าผู้มาใช้บริการแทนจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นตัวการด้วย การที่พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยที่ ๑ ไม่ระมัดระวังตรวจบัตรจอดรถโดยเคร่งครัด อันเป็นการงดเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อป้องกันการโจรกรรมรถยนต์ เป็นผลโดยตรงทำให้รถยนต์ของนาย ส. ถูกลักไป และเป็นการประมาทเลินเล่อ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อนาย ส. ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๐ การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๑ ดังนั้น จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นลูกจ้างของตนในผลแห่งละเมิดต่อนาย ส. ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๕ ส่วนจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นตัวการมอบหมายให้จำเลยที่ ๑ เป็นตัวแทนดูแลรักษาความปลอดภัยและปลอดภัยในบริเวณลานจอดรถของศูนย์การค้าดังกล่าว จึงต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดซึ่งตัวแทนของจำเลยที่ ๒ ได้กระทำไปในทางการที่มอบหมายให้ทำแทนนั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๗ ประกอบด้วยมาตรา ๔๒๐ จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบต่อกัน

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๒๓๖/๒๕๔๑

จำเลยที่ ๓ ขับรถยนต์โดยสารชนรถจักรยานยนต์โจทก์ เป็นเหตุให้บุตรโจทก์ถึงแก่ความตาย แม้หนังสือแสดงการจดทะเบียนรถจะระบุชื่อผู้อื่นเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ แต่เมื่อจำเลยที่ ๑ ได้ใช้รถยนต์โดยสารคันเกิดเหตุประกอบการขนส่งผู้โดยสาร โดยมีจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ เป็นลูกจ้างกระทำไปในทางการที่จ้างในขณะที่เกิดเหตุ การที่จำเลยที่ ๔ พนักงานขับรถ ใช้ให้จำเลยที่ ๓ ซึ่งเป็นพนักงานเก็บเงินค่าโดยสารขับรถยนต์โดยสารไปส่งผู้โดยสารแทนนั้น เป็นการแสดงออกชัดว่าจำเลยที่ ๔ ได้แต่งตั้งให้จำเลยที่ ๓ เป็นตัวแทนตนในการปฏิบัติหน้าที่ผู้ขับรถ จะนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกอันเกิดจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๓ เช่นนี้ กรณีต้องด้วยบทบัญญัติแห่ง ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๐ , ๔๒๕ , ๔๒๗ , ๗๙๗ และ ๘๒๐ จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๔ จึงต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ ๓ ด้วย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๕๑๔/๒๕๔๐

จำเลยที่ ๑ เป็นลูกจ้างโจทก์ มีหน้าที่รับเงินค่าบริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศและค่าบริการโทรคมนาคม รวมทั้งค่าบริการตู้ไปรษณีย์เช่า จำเลยที่ ๑ รับเงินค่าบริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศและค่าบริการโทรคมนาคมจำนวน ๑,๖๒๘,๖๖๙.๙๐ บาท และรับเงินค่าเช่าตู้ไปรษณีย์ไว้ ๑,๒๐๐ บาท แล้วจำเลยที่ ๑ ยักยอกเงินดังกล่าวไป ส่วนจำเลยที่ ๒ ก็เป็นลูกจ้าง

โจทก์ มีหน้าที่บริหารงานและควบคุมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขพระโขนงทั้งหมดรวมทั้งจำเลยที่ ๑ ด้วย จำเลยที่ ๒ ประมาทเลินเล่อหรือบกพร่องต่อหน้าที่ในการบริหารและควบคุมการปฏิบัติงานทำให้จำเลยที่ ๑ ยักยอกเงินดังกล่าวของโจทก์ไปจำเลยที่ ๒ มิได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ยักยอกเงินของโจทก์และการกระทำละเมิดของจำเลยทั้งสองต่อโจทก์ จึงต่างคนต่างทำละเมิด รวมทั้งเป็นการทำผิดสัญญาจ้างต่อโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง ผลแห่งความรับผิดชอบในค่าเสียหายต่อโจทก์จึงแบ่งแยกกันได้ ดังนั้น จำเลยที่ ๒ จึงไม่ใช่ลูกหนี้ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ที่จะต้องร่วมรับผิดชอบในค่าเสียหายต่อโจทก์เต็มตามที่จำเลยที่ ๑ ยักยอกเงินของโจทก์ไป และศาลจึงมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายตามสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดที่จำเลยที่ ๒ ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์โดยการประมาทเลินเล่อหรือบกพร่องต่อหน้าที่ดังกล่าวได้ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๔๓๘และไม่อาจนำบทบัญญัติ มาตรา ๒๕๑, ๒๕๖, ๒๕๗และ ๓๐๑ มาบังคับแก่กรณีของจำเลยทั้งสอง และเมื่อจำเลยที่ ๒เป็นแต่เพียงผู้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจอ้าง ป.พ.พ.มาตรา ๔๒๕, ๔๒๗, ๔๓๐ มาบังคับแก่จำเลยที่ ๒เพื่อให้ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ได้

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๑๐๓/๒๕๔๐

ลายมือชื่อของผู้ส่งจ่ายในเช็คพิพาทมิใช่ลายมือชื่อของโจทก์และเป็นลายมือชื่อปลอม การที่จำเลยที่ ๑ ประกอบธุรกิจธนาคารซึ่งเป็นธุรกิจอันเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน การรับฝากเงินและการจ่ายเงินตามเช็คที่มีผู้มาขอเบิกเงินจากธนาคารเป็นธุรกิจส่วนหนึ่งของจำเลยที่ ๑ ซึ่งจะต้องปฏิบัติอยู่เป็นประจำ และโดยที่จำเลยที่ ๓ เป็นสมุหบัญชีลูกจ้างของจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องแท้จริงของข้อความในเช็คและลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายในเช็คที่นำมาขอเบิกเงินจากธนาคารของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ ย่อมมีความชำนาญในการตรวจสอบลายมือชื่อในเช็คว่าเป็นลายมือชื่อของลูกค้าผู้ส่งจ่ายหรือไม่ ยิ่งกว่าบุคคลธรรมดา ทั้งจำเลยที่ ๓ จะต้องมี ความระมัดระวังในการจ่ายเงินตามเช็คยิ่งกว่าวิญญูชนทั่ว ๆ ไป เพราะเป็นงานในหน้าที่ของ จำเลยที่ ๓ ที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ การที่จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้จัดการธนาคารจำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๓ จ่ายเงินตามเช็คพิพาทให้แก่ผู้นำมาเรียกเก็บเงินไปโดยที่ลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายในเช็ค ดังกล่าวมิใช่ลายมือชื่อโจทก์ทั้งที่มีตัวอย่างลายมือชื่อโจทก์ที่ให้ไว้แก่จำเลยที่ ๑ กับมีเช็คอีก หลายฉบับที่โจทก์เคยส่งจ่ายไว้อยู่ที่จำเลยที่ ๑ ยิ่งกว่านั้นลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายในเช็คพิพาทก็มี ลักษณะแตกต่างกับตัวอย่างลายมือชื่อของโจทก์ที่ให้ไว้แก่จำเลยที่ ๑ ก่อนข้างชัดเจน ซึ่งหากได้ ใช้ความระมัดระวังในการปฏิบัติหน้าที่โดยละเอียดรอบคอบจะต้องทราบว่าลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายใน เช็คพิพาทเป็นลายมือชื่อปลอม การกระทำของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงเป็นการกระทำที่ขาด ความระมัดระวังในฐานะที่จำเลยเป็นผู้มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบการจ่ายเงินตามเช็คพิพาท อันเป็น การประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ เป็นการกระทำละเมิดต่อ โจทก์ จำเลยที่ ๑ ในฐานะนายจ้าง และจำเลยที่ ๓ จึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๔๒๐ และมาตรา ๔๒๕

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๗๗/๒๕๔๐

พ.และ ค. ลูกจ้างของจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ นำรถยนต์กระบะของนายจ้างออกไปนอกสถานที่ทำการจนกระทั่งถึงที่เกิดเหตุรถชนกัน โดยก่อนเกิดเหตุ ๑ วัน พ.ได้ขอยืมรถยนต์กระบะคันเกิดเหตุจากหัวหน้าช่างของจำเลยที่ ๔ ออกไปข้างนอกเพื่อซื้อถ้วยเตี๋ยรับประทาน การรับประทานอาหารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีพให้มีชีวิตอยู่มีกำลังในการทำงาน ถึงแม้จำเลยที่ ๔ มีระเบียบว่า เมื่อเลิกงานแล้วคนงานจะออกไปจากที่ก่อสร้างไม่ได้และผู้มีหน้าที่ขับและเก็บรักษารถจะนำรถไปใช้หลังจากเลิกงานแล้วไม่ได้ก็ตาม ก็เป็นเรื่องภายในระหว่างจำเลยที่ ๔ กับพนักงาน การที่ พ.กับพวกซื้อถ้วยเตี๋ยไม่ได้ จึงได้ไปรับประทานอาหารในเขตจังหวัด ๑ ชั่วโมง ต่อจากนั้นจึงได้พากันไปที่บ้าน ว. ซึ่งอยู่ห่างจากสถานที่ก่อสร้าง ๖๐ กิโลเมตร จึงยังเป็นเรื่องที่อยู่ในขอบของการอนุญาตของหัวหน้าช่างผู้มีสิทธิอนุญาตให้นำรถไปใช้แทนจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นนายจ้าง อันถือได้ว่าจำเลยที่ ๔ ร่วมรู้เห็นในการให้ พ.นำรถออกไปใช้ดังกล่าวด้วย การที่ พ.นำรถออกไปใช้ดังกล่าวเป็นการกระทำในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ ในฐานะนายจ้างและจำเลยที่ ๕ ในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการจึงต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งการละเมิดอันเกิดจากการนำรถไปกระทำให้เกิดอุบัติเหตุด้วย

โจทก์ได้จ่ายเงินให้บิดามารดาของผู้ตายไปคนละ ๓,๐๐๐ บาทรวม ๖,๐๐๐ บาท เป็นการจ่ายให้ไปเพื่อมนุษยธรรม จึงเป็นเรื่องการจ่ายให้เปล่าไม่ต้องการผลตอบแทน กรณีจึงเป็นเรื่องให้โดยเสนหาของโจทก์เองมิใช่เป็นเรื่องค่าเสียหายอันเกิดจากการละเมิด โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกเงินในส่วนนี้จากผู้กระทำละเมิด

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๔๓๕/๒๕๓๙

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดด้วย อันเป็นการฟ้องจำเลยที่ ๒ นายจ้างให้ร่วมรับผิดชอบในมูลละเมิดของจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกจ้างตามป.พ.พ. มาตรา ๔๒๕ คดีจึงไม่มีประเด็นว่า จำเลยที่ ๒ ต้องรับผิดชอบตามสัญญาประนีประนอมยอมความหรือไม่ แม้ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาประนีประนอมยอมความยอมรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ ก.อันทำให้สิทธิเรียกร้องในมูลละเมิดระงับสิ้นไปและทำให้แต่ละฝ่ายได้สิทธิตามที่แสดงไว้ในสัญญาศาลก็จะพิพากษาให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบตามสัญญาประนีประนอมยอมความไม่ได้ เพราะเป็นการพิพากษาเกินไปกว่าหรือนอกจากที่ปรากฏในคำฟ้องไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๒

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๗๗/๒๕๓๘

จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ของจำเลยที่ ๒ นายจ้างไปในทางการที่จ้างชนท้ายรถยนต์ของโจทก์ซึ่ง ร. ภรรยาโจทก์เป็นผู้ขับได้รับความเสียหายต่อมาจำเลยที่ ๑ ทำบันทึกตกลงชดใช้ค่าเสียหายกับ ร. มีข้อความว่า จำเลยที่ ๑ ยอมชดใช้ค่าเสียหายที่รถยนต์โจทก์เสียหายแก่ ร. จำนวน ๓๐,๙๙๐ บาท ร.ตกลงตามข้อเสนอของจำเลยที่ ๑ และมีข้อความต่อไปว่าการตกลงครั้ง

นี่จะยังไม่ผูกพันจำเลยที่ ๑ เท่านั้น จำเลยที่ ๒ จะคงผูกพันอยู่จนกว่า ร. จะได้รับเงินจำนวนดังกล่าวครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว ร. จึงจะไม่ติดใจเรียกร้องใด ๆ กับจำเลยที่ ๑ หรือจำเลยที่ ๒ อีก แม้จำเลยที่ ๒ มิได้ร่วมลงลายมือในบันทึกก็ตามแต่ข้อความตอนท้ายของบันทึกดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงเจตนาของฝ่ายโจทก์ว่า หากจำเลยที่ ๑ ยังไม่ชดใช้ค่าเสียหายให้โจทก์ครบถ้วน โจทก์ก็ยังมีได้สิทธิที่จะเรียกร้องค่าเสียหายในมูลละเมิดจากจำเลยที่ ๒ เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเสียหายให้โจทก์ตามที่ได้ตกลงไว้ หนี้ในมูลละเมิดจึงยังไม่ระงับ โจทก์ย่อมมีสิทธิฟ้องบังคับให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ได้ และมีสิทธิฟ้องบังคับให้จำเลยที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายในมูลละเมิดได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๒๗/๒๕๓๘

จำเลยที่ ๒ เป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์มอบให้จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกจ้างเป็นผู้ใช้สอยรถยนต์คันดังกล่าวก็เพื่อให้จำเลยที่ ๑ ติดต่อการงานให้แก่จำเลยที่ ๒ จึงต้องถือว่าจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ครอบครองใช้และได้รับประโยชน์ในรถยนต์คันดังกล่าวอยู่ในขณะเกิดเหตุ ดังนั้นจำเลยที่ ๒ จะอ้างว่ารถยนต์คันดังกล่าวเป็นของผู้ให้เช่าซื้อและจำเลยที่ ๒ เช่าซื้อมาให้จำเลยที่ ๑ ใช้ จำเลยที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบได้ไม่

พนักงานขายของจำเลยที่ ๒ สามารถใช้รถของจำเลยที่ ๒ จนกว่าจะปฏิบัติงานเสร็จสิ้นแล้วจึงจะนำมาคืน โดยอาจจะปฏิบัติงานในในเวลากลางวันหรือกลางคืนก็ได้ เมื่อปรากฏว่าในวันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ได้ขับรถยนต์คันเกิดเหตุไปปฏิบัติงานให้แก่จำเลยที่ ๒ จึงถือได้ว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ จะอ้างว่าเกิดเหตุนอกเวลาทำการงาน และจำเลยที่ ๑ มิได้หมายเหตุไว้ในบัตรตอกเวลาทำงานว่าจำเลยที่ ๑ ต้องปฏิบัติงานนอกเวลาเพื่อให้จำเลยที่ ๒ ทราบ จำเลยที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบได้ไม่ เพราะเป็นเรื่องภายในระหว่างพนักงานของจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๗/๒๕๓๘

จำเลยที่ ๑ เป็นลูกจ้างขับรถยนต์โดยสารของจำเลยที่ ๒ ซึ่งจำเลยที่ ๒ ได้นำเข้าร่วมกิจการเดินรถร่วมกับจำเลยที่ ๓ โดยได้ให้ประโยชน์แก่จำเลยที่ ๓ เป็นรายเที่ยว และให้ค่าต่อสัญญาเป็นรายปี ถือได้ว่า จำเลยที่ ๓ และที่ ๒ ร่วมกันเป็นนายจ้างของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ทำละเมิด จำเลยที่ ๓ จึงต้องร่วมรับผิดชอบ หากจำต้องมีการแบ่งผลประโยชน์ในการประกอบกิจการไม่

ค่าขาดความสุขสำราญ เพราะร่างกายพิการทำให้สังคมรังเกียจยับอายุขยาหน้า ไม่ได้เล่นกีฬา ไม่ได้สมรส เป็นค่าเสียหายเกี่ยวกับความรู้สึกทางด้านจิตใจ เป็นความเสียหายอันมิใช่ตัวเงินตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๔๖ ส่วนค่าสูญเสียความสามารถในการทำงาน เป็นความเสียหายเพราะเสียความสามารถประกอบการงานตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๔๔ เป็นค่าเสียหายคนละอย่างไม่ซ้ำซ้อน และแม้ค่าขาดความสุขสำราญกับค่าทันทุกขเวทนาต่างก็เป็นค่าเสียหายอันมิใช่ตัว

เงิน แต่ก็มีใช้ค่าเสียหายเดียวกัน เพราะค่าขาดความสุขสำราญเป็นเรื่องการขาดหรือสูญเสียความสุขสำราญจากความรู้สึกที่ดี ส่วนค่าทันทูทุกขเวทนา เป็นเรื่องการต้องทนยอมรับความเจ็บปวดหรือทรมาน จึงแตกต่างกัน ไม่ซ้ำซ้อน

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๒๗/๒๕๓๘

หลังเกิดเหตุรถยนต์ชนกัน โจทก์ที่ ๒ เจ้าของรถยนต์ฝ่ายหนึ่งได้เจรจากับ พ. คนขับรถยนต์คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นฝ่ายประมาท พ. ยินยอมชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดโดยการช่อมรถยนต์ให้อยู่ในสภาพดี ใช้การได้ดีเหมือนเดิมและยินดีชดใช้ค่าสินค่าที่บรรทุกมาซึ่งได้รับความเสียหายด้วย และทั้งสองฝ่ายตกลงกันอีกว่าจะไม่เรียกร้องหรือฟ้องเรียกค่าเสียหายในทางแพ่งอีกต่อไป เอกสารข้อตกลงดังกล่าวเป็นเพียงหนังสือที่ พ. ยอมรับสภาพต่อโจทก์ผู้เป็นเจ้าของนี้ตามสิทธิเรียกร้องโดยไม่มีรายละเอียดหรือข้อตกลงที่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินที่จะต้องชำระ วิธีการชำระอันจะทำให้ปราศจากการโต้แย้งกันอีก จึงมิใช่เป็นการระงับข้อพิพาทในมูลละเมิดกรณีมิใช่สัญญาประนีประนอมยอมความอันจะทำให้จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างของ พ. และจำเลยที่ ๒ ผู้รับประกันภัยรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ หลุดพ้นความรับผิดในมูลละเมิดนั้น

คำพิพากษากฎีกาที่ ๕๔๔๔/๒๕๓๗

ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๕ ที่ได้บัญญัติบังคับให้นายจ้างต้องร่วมรับผิดกับลูกจ้างในผลแห่งการละเมิดซึ่งลูกจ้างได้ทำละเมิดต่อบุคคลภายนอกเป็นเหตุให้ได้รับความเสียหายนั้น เป็นกรณีที่บุคคลหลายคนจะต้องชำระหนี้ โดยทำนองซึ่งแต่ละคนต้องชำระหนี้สิ้นเชิงได้แต่เพียงครั้งเดียว เจ้าหนี้ชอบจะเรียกให้ชำระหนี้จากลูกหนี้แต่คนใดคนหนึ่งสิ้นเชิงหรือแต่โดยส่วนก็ได้ ตามแต่จะเลือก ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๙๑ จำเลยที่ ๑ เป็นนายจ้างของ ส. เป็นลูกหนี้ร่วมกับ ส. ผู้ทำละเมิดต่อโจทก์ โจทก์จะเลือกฟ้องจำเลยที่ ๑ หรือ ส. คนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียวก็ได้ ส่วนการที่จำเลยที่ ๑ จะใช้สิทธิไล่เบียดเอาจาก ส. ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๖ นั้น ก็ชอบที่จะกระทำได้อยู่แล้วไม่จำเป็นต้องรอให้โจทก์ฟ้อง ส. ให้รับผิดเสียชั้นหนึ่งก่อนดังนี้ การที่โจทก์ไม่ฟ้อง ส. ผู้ที่ทำการละเมิดต่อโจทก์โดยตรง แต่กลับมาฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนายจ้างของ ส. ให้รับผิดนั้นจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วย ป.พ.พ. มาตรา ๒๙๑ แล้ว